

У Декатурі вбито неповнолітню

Учора вранці батьки знайшли п'ятнадцятирічну Мері-Еліс Фінні мертвою у своєму будинку на Адамс-стріт. Жодних деталей злочину поліція поки не оприлюднила. Відомо лише, що цю смерть вважають убивством і що тих, кого останніми бачили у товаристві Фінні, викликали на допит. Напередодні ввечері Пол Фінні, батько дівчини і заступник окружного прокурора округи Дікеб, заявив журналістам, що він не має жодного сумніву в тому, що поліція знайде вбивцю його дочки. Мері-Еліс була відмінницею, брала активну участь у групі спортивної підтримки, нещодавно її обрали президентом десятого класу. Джерела, близькі до слідства, підтвердили, що тіло дівчини було понівечено.

SID

Reflect

There
The of
Ecke
ball sta
The
dolls a
play w
Stag
chart
We
eat Bu
the go
gave t

The Celebration Saturday Night.

A small celebration, consisting of a

We

who

Розділ 1

5 лютого 2006 року

Їдучи по Дікеб-авеню в Грейді, до Домівки, детектив Майкл Ормвуд слухав по радіо футбол. Що ближче він був до кварталу, то більшу напругу відчував. Коли він повернув праворуч, у бік району, який копи дружно називали зоною бойових дій, його тіло аж вібрувало від напруження. Управління житлового господарства Атланти потроху пожирало само себе, і субсидування мікрорайонів на кшталт Грейді зійшло нанівець. Надто дорогою була міська нерухомість, надто великими — можливості отримати відкат. Далі по дорозі простяглося місто Декатур з його модними ресторанами й будинками за мільйони доларів. Менш ніж за милю в протилежний бік сяяв золотий купол капітолія штату Джорджія. Грейді, що лежить між ними, лишався живим нагадуванням про те, що місто надто заклопотане, щоб ненавидіти, але не має часу й на те, щоб піклуватися про своїх.

Ішов матч, тож вулиці були майже безлюдні. Продавці наркотиків і сутенери взяли собі вихідний, щоб подивитися найдивовижніше з усіх див: «Атланта Фолконз» грали в Суперкубку. Але повії того недільного вечора ще заробляли собі на життя, аби дати чоловікам, які регулярно відвідували церкву, матеріал для сповіді. Одна з дівчат помахала Майклу, коли він проїжджав повз них, і він помахав у відповідь, думаючи про те, скільки поліцейських машин без розпізнавальних знаків зупинялися тут посеред ночі. Копи казали диспетчеру, що в них десятихвилинна перерва, потім знаками показували кобусь із дівчат підійти й допомогти їм розрядитися.

Дев'ятий корпус стояв у глибині кварталу. То була стара споруда з червоної цегли, позначена графіті Щурів, нової банди, яка нещодавно з'явилася в Домівці. Перед корпусом стояли чотири патрульні машини й ще одна без розпізнавальних знаків, оберталася «маячки», потріскували рації. На парковці мешканців стояли чорний «БМВ» і крутезний «Лінкольн Навігатор». Диски за десять тисяч доларів мерехтіли золотом у сяйві ліхтарів. У Майкла було величезне бажання викрутити кермо й здерти трохи фарби з позашляховика за сімдесят тисяч доларів, але він стримався. Він скаженів, коли бачив дорогі машини, на яких їздили клієнти повій. За останній місяць Майклів малий витягнувся вгору на чотири дюйми, виріс із усіх своїх джинсів, але купівлю нового одягу довелося відкласти до наступної зарплатні. Тім наче повені чекав, а таткові податки йшли на те, щоб полегшувати життя цим бандитам.

Майкл не вийшов з машини одразу, він чекав. Іще кілька секунд послухав гру, насолоджуючись хвилиною спокою, поки його світ не перевернувся догори дригом. Він служив у поліції майже п'ятнадцять років, пішов туди одразу після армії, надто пізно збагнувши, що різниці між цими двома силами нема ніякої (хіба що зачіски різні). Майкл знав, що варто йому вийти з машини, й усе закрутиться, наче заведений до межі годинник. Безсонні ночі, нескінченні зачіпки, які вестимуть у глухий кут, начальство, яке дихатиме йому в потилицю. Напевно, ще й преса устрягне. І тоді йому в лице тицятимуть камерами щоразу, коли він виходитиме з відділка, навперейми викрикуватимуть «Чому ви досі не розкрили справу?», його син бачитиме це все в новинах і запитуватиме, чому ці люди такі сердиті на татка.

У шибку постукав Кольєр, молодий патрульний, який мав такі накачані біцепси, що його руки не притискалися щільно до боків. Він жестом попросив Майкла опустити вікно: покрутив м'ясистою рукою, хоча сам був ще такий зелений, що навряд чи їздив у старих машинах, де скло опускалося за допомогою ручки.

Майкл натиснув на кнопку консолі. Поки скло опускалося, сказав:

— Так?

— Хто виграє?

— Не «Атланта», — відповів Майкл, і Кольєр кивнув, наче нічого іншого й не очікував. Востаннє «Атланта» грала в Суперкубку кілька років тому. «Денвер» розгромив їх із рахунком 34:19.

— Як там Кен? — спитав Кольєр.

— Кен є Кен, — коротко відповів Майкл, не бажаючи розвивати тему про здоров'я напарника.

— Його допомога нам не завадила б. — Патрульний кивнув головою в бік корпусу. — Там кошмар.

Майкл промовчав. Хлопцеві нещодавно виповнилося двадцять, він, напевно, досі жив у підвалі в будинку своєї матері й думав, що є справжнім мужиком тільки тому, що кожного ранку надягає кобуру з пістолетом. Кількох таких кольєрів Майкл зустрічав у іракській пустелі, коли Буш-старший надумав розв'язати війну. Усі вони були щенятами, аж стрибали від нетерплячки й мали характерний блиск в очах, який свідчив про те, що воювати вони пішли не лише заради триразового харчування і безкоштовної освіти. Вони були одержимі честю й обов'язком, усією тією фігнею, яку бачили в телевізорі та якою їх годували вербувальники, зриваючи зі старших класів, мов стиглі вишні. Їм обіцяли технічну підготовку і виконання завдань у тилу — що завгодно, аби вирвати підпис на пунктирній лінії. Більшість із них відправили в пустелю першим транспортним літаком, а там їх перестріляли ще до того, як хлопці встигли надіти шоломи.

Із будівлі, смикаючи себе за краватку, наче йому бракувало повітря, вийшов Тед Гріп. Як на чорношкірого, лейтенант був блідим, бо час проводив здебільшого за письмовим столом, гріючись у променях флуоресцентних ламп і чекаючи пенсії, щоб сконати.

Побачивши, що Майкл досі сидить у машині, він насупився.

— Ти сьогодні працюватимеш чи покататися надумав?

Майкл без поспіху витяг ключа із запалювання, саме тоді, коли по радіо почався коментар між періодами, і вийшов з машини. Як на місяць лютий, вечір видався теплий, і кондиціонери, що їх люди вставляли у вікна, дзижчали, як бджоли довкола вулика.

— А ти чого байдики б'єш? — гаркнув Грір на Кольєра.

Кольєру вистачило клепки, щоб, опустивши підборіддя до грудей, наче йому дали щигля по носі, щезнути з очей.

— Понівечили її добряче, — повідомив Грір Майклу. Витяг з кишени хусточку і стер із лоба піт. — Психований збоченець якийсь.

Це Майкл уже чув, коли відповів на дзвінок, який змусив його злізти з дивана у вітальні.

— Де вона?

— Шостий поверх. — Грір згорнув хустинку в охайний квадрат і поклав її до кишени. — У поліцію дзвонили з того телефону. — Він махнув рукою, показуючи на інший бік вулиці.

Майкл побачив пережиток минулого — телефонну будку. Нині в усіх були мобілки, особливо у дилерів і бандитів.

— Жіночий голос, — сказав йому Грір. — Запис буде в нас завтра.

— Скільки часу наші сюди їхали?

— Тридцять дві хвилини, — відповів Грір. Майкла здивувало тільки те, що їхали не довше. За даними дослідження, яке провели журналісти місцевих новин, час реагування на екстрені виклики з Грейді становив приблизно сорок п'ять хвилин. А «швидка» їхала ще довше. Грір повернувся до будинку з таким виглядом, ніби там йому гарантували відпущення гріхів. — Самі ми з цією справою не впораємося, доведеться попросити допомоги.

Майкла така думка обурила. За статистикою, Атланта була осередком злочинності в Америці, тож смерть якоїсь повії